

Indenrigsministeren (Dahlgard): Jeg skal tillade mig at forelægge *Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 83 af 31. Marts 1926 om kommunale Ejendomsskatter*. Ved Statsejendomsskatteoven af 1922 indførtes, om end i ringe Omfang, for første Gang Grundskyldsprincippet i moderne dansk Skattelovgivning. Derefter fulgte en Videreførelse af disse Principper ved Loven om de kommunale Ejendomsskatter af 31. Marts 1926. Efter Gennemførelsen af denne sidste Lov er Forholdet det, at der af samtlige Kommuner kommunale Ejendomsskatter nu opkræves ca. 55 Mill. Kr. som Grundskyld og ca. 33 Mill. Kr. som Ejendoms-skyld.

Forud for disse Loves Gennemførelse gik der en omfattende Diskussion om Bestyrelsen af en saadan begyndende Grundskyldslovgivning. Navnlig var Diskussionen jo heftig forud for Vedtagelsen af Loven af 1926. Det konservative Parti fordømte, hvad der her skete, i de heftigste Ord og Vendinger. Kreditforeningsdirektørerne udtalte deres store Ængstelse for den Virkning, en saadan Lov kunde faa for Realkrediten, og forskellige Grundejerforeninger protesterede i Ejendomsrettens Navn. Jeg tror, jeg har Ret til i Dag at sige, at Erfaringerne efter disse Loves Vedtagelse ingen Baggrund har givet for disse Protester. Der kan siges adskilligt kritisk om denne Lovgivnings Udformning, der kan siges, at den var alt for famlende og usikker i Gennemførelsen af Princippet, men paa de Punkter, hvor Modstanden sattes ind, og hvor man spaaede uheldige Følger, er ingen af disse Spaadomme gaaet i Opfyldelse. Jeg tror tværtimod, at man i Dag kan slaa fast, at der i Virkeligheden ikke er nogen her i Landet, der i dette Øjeblik tænker paa at forlange en Tilbagevendende fra Grundskyldsprincippet til den rene Ejendoms-skyld.

Denne Kendsgerning maa jeg mene er en god Baggrund for Forelæggelsen af dette Lovforslag, der gaar ud paa en Videreførelse af Grundskyldslovgivningen indenfor den kommunale Ejendomsbeskatning. Fra de Partiers Side, der er repræsenteret i den nuværende Regering, blev der i 1926 under Behandlingen af Ejendomsskatteoven sagt, at de betragtede den da gennemførte Lov som et første Skridt paa en rigtig Vej. Det Lovforslag, jeg her forelægger, er det næste Skridt paa denne Vej, og jeg mener, at det saa meget lettere maa kunne tages, som ingen har fortrudt det første.

Ogsaa paa anden Maade er det her foreliggende Lovforslag en Fortsættelse af en allerede paabegyndt Udvikling indenfor

den kommunale Skattelovgivning. Der har efterhaanden udviklet sig et stadig øget Selvstyre for Kommunerne med Hensyn til Skatteudskrivningen og Skattefordelingen. Jeg kan i denne Forbindelse pege paa, hvorledes Landkommunerne har Frihed til at fastsætte Forholdet mellem de personlige Skatter og Ejendomsskatterne. Jeg kan henvise til, at ved Ejendoms-skatteoven af 1926 blev der givet Kommunerne Ret til indenfor visse Grænser at bestemme, hvor store Fradrag der skal foretages i Bygningsværdien, forinden Skatten beregnes. Det vil i Virkeligheden sige, at der her er indrømmet Kommunerne til en vis Grad Selvstyre med Hensyn til, hvor meget af Ejendoms-skatterne der skal falde paa Grundværdien og hvor meget paa Bygningerne. Endelig blev der ved Loven af 4. April 1928 gennemført en Ret for Kommunerne til med Indenrigsministerens Billigelse at fritage nye Beboelsesejendomme for Bygnings-skatte indtil 1943. Jeg gør da opmærksom paa, at det Lovforslag, som jeg her forelægger, gaar ud paa en Fortsættelse af de Linier, der tidligere er afstukne ved den kommunale Ejendoms-skatte-lovgivning, de Linier, der betegnes ved en videre Udvikling af Grundskylds-princippet, og indenfor visse Rammer en videre Udvikling af det kommunale Selvstyre med Hensyn til Ejendomsbeskatningens Karakter.

Lovforslagets § 1 gaar ud paa at erstatte de 7 første Paragraffer i den kommunale Ejendoms-skatte-lov af 1926 med 7 nye Paragraffer. Jeg skal tillade mig ganske kort her at gengive Hovedbestemmelserne i disse 7 nye Paragraffer. Det bestemmes i den nye § 3, at den sogne- og amtskommunale Ejendoms-skyld fremtidig ikke kan opkræves med en højere Promille end den. Kommunen har bragt i Anvendelse i Skatte-aaret 1929—30 eller senere Aar. Samtidig bestemmes i denne Paragraf, at det afgifts-pligtige Beløb, hvoraf Ejendoms-skylden fremtidig opkræves, er det afgifts-pligtige Beløb der var Genstand for Paaligning i Skatte-aaret 1929—30. Det vil altsaa sige, at den afgifts-pligtige Ejendoms-skyld 1929—30 nedfældes som en Maksimalværdi paa Ejendommen med Hensyn til Opkrævningen af Ejendoms-skyld. Af det, jeg her har nævnt, følger, at der fremtidig overhovedet ikke kan kræves Skat af nye Bygninger, det være sig Boliger eller Erhvervsbygninger.

§ 2 bestemmer at Grundskylden ikke kan lignedes med en lavere Promille end i 1929—30, saa længe der overhovedet op-